

at det næste forskningsprojekt altså afhænger af, om man kan skaffe økonomiske midler.

Kl. 16.45

Det stiller krav om, at den forskning, man laver, er af høj kvalitet, vil nogle sige. Og det er jo godt. Men det stiller også krav om, at de, der har betalt, efterfølgende synes, at det er høj kvalitet. Som jeg indledte med at sige, og der var jeg meget glad for Venstres ordførers lille kursus i liberalistisk opfattelse af markedsøkonomi, så er det jo sådan, at private virksomheder har det formål at tjene penge, og derfor vil deres bevillinger til forskning også have det udgangspunkt.

Til dem, der siger, at der ikke ville komme en krone til offentlig forskning fra private, hvis man gennemførte vores forslag, vil jeg sige: Der tror jeg man tager fejl. Jeg tror stadig væk, der ville være virksomheder, som ville være i stand til at se så langt, at de ville være indstillede på også at gå ind og finansiere forskning på de her betingelser. Men jeg tror, det er rigtigt, at hvis nogen skulle have den drøm, at offentlig forskning i stor udstrækning skal være sammenfaldende med privat forskning og i stor udstrækning finansieres af private midler, så er det regeringens vej, man skal gå, og ikke vores vej.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Jeg må bede ordføreren blive på talerstolen. Der er et par korte bemærkninger, den første er fra hr. Torsten Schack Pedersen.

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg rejste i min ordførertale spørgsmålet om Kræftens Bekæmpelse, som ifølge Enhedslistens forslag skulle donere deres midler til det, som den socialdemokratiske ordfører kaldte en folkekomité, og derefter skulle det vurderes, hvor pengene skulle kunne gå hen.

Vil hr. Per Clausen ikke indrømme, at sandsynligheden for, at Kræftens Bekæmpelse ville vælge at lægge deres mange forskningskroner i Danmark, ville være uhyre lille, hvis vi valgte at gennemføre hr. Per Clausens system, frem for i et andet land, hvor Kræftens Bekæmpelse naturligvis har mulighed for at indgå et samarbejde om kræftforskning?

Vil hr. Per Clausen ikke indrømme, at det er et overordentlig sandsynligt udfald af Enhedslistens forslag?

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

For det første vil jeg sige, at på en eller anden måde afspejler spørgsmålet jo det, som er det grundlæggende problem. Det er, at en stor del af sundhedsforskningen i Danmark enten finansieres af private virksomheder, som har økonomiske interesser i en ganske bestemt forskning, eller finansieres af store, lad os så kalde det interesseorganisationer, som på den ene side er i stand til at ophobe store økonomiske midler og på den anden side er i stand til at udøve ganske stor politisk pression med hensyn til, hvad man skal forske i.

Jeg tror, og der skal vi så komme til konklusionen på min sætning her, at der ikke vil være nogen som helst problemer med at sikre, at der vil være så store forskningsmiljøer, som forsker i det, og så mange institutioner, der vil have det her som et centralt emne. Man vil altså ikke komme i den situation, at Kræftens Bekæmpelse ikke kan være fuldstændig sikker på, at deres penge vil gå til kræftforskning.

(Kort bemærkning).

Torsten Schack Pedersen (V):

Jeg er glad for, at hr. Per Clausen bekræfter, at der ikke er nogen sikkerhed for, at midler fra eksempelvis Kræftens Bekæmpelse vil gå til kræftforskning. Det synes jeg ligesom i allerhøjeste grad illustrerer problemet med Enhedslistens forslag.

Hr. Per Clausen er så ganske rigtigt inde på, at inden for sundhedsområdet foregår den største del af forskningen i Danmark privat. Og der synes jeg, vi skal glæde os over, at der er mange, der mener, at det er interessant at forske i lægemidler og i, hvordan vi alle sammen kan få det bedre.

Og så undrer det mig meget, at hr. Per Clausen finder det helt besynderligt – det er jo en påstand, vi gentagne gange hører fra hr. Per Clausen – at der er flere private forskningsresultater, der er positive, end offentlige forskningsresultater inden for dele af lægemiddelindustrien.

Kunne det ikke være, vil jeg spørge hr. Per Clausen, at det skyldes, at private virksomheder har en enormt stor erfaring, i og med at de forsker for seks til syv gange så meget, som det offentlige gør? Kunne det ikke være, at det gør, at man måske har en erfaring med og en indsigt i, hvor den største succesrate er, hvorimod noget af den forskning, som foregår for det offentlige vedkommende, nogle steder i høj grad foretages